





İMRAN AYATA • Dersim Alexanderplatz

**İMRAN AYATA** 1969'da Ulm'da (Almanya) doğdu. İlkokula Yeşilyazı'da (Ovacık/ Dersim) başladı ama bitirmeden Almanya'ya döndü. Frankfurt'ta Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. O dönem çeşitli gazetelerde ve dergilerde yazmaya başladı, *Die Beute* dergisinin yayın kurulunda yer aldı. Irkçılık karşıtı *Kanak Attak* hareketinin kurucularındandır. 2005'te ilk kitabı *Hürriyet Love Express* yayımlandı. Ondan altı yıl sonra *Mein Name ist Revolution*'u yayımladı (Elinizdeki kitap onun çevirisidir). Sanatçı Bülent Kullukçu ile *Songs of Gastarbeiter Vol. 1* CD'sinde göçmen şarkı ve türkülerini Almanya'da geniş bir kitleye tanıttı. Son olarak futbol romanı *Ruhm und Ruin*'i yayımladı. Berlin'de yaşıyor.

*Mein Name ist Revolution*

© 2011 Blumenbar Verlag, Berlin

İletişim Yayınları 2907

ISBN-13: 978-975-05-2927-6

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

*EDITÖR* Taml Bora

*KAPAK* Julian Krischker

*KAPAKTAKI KÖY EVİ FOTOĞRAFI* Akın Gedik

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Büşra Bakan

*BASKI* Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

*CİLT* Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

İMİRAN AYATA

# Dersim Alexanderplatz

*Mein Name ist Revolution*

ÇEVİREN *Vanina Kutelas*





*Babamın,  
Nadir Dayımın,  
ve bana hayatta önemli olanları öğreten  
ilkokul öğretmenim Hasan Ayata'nın  
anılarına...*





“Buralara gelmemiz iyi bir fikirdi.”  
– ARAS ÖNEN



Oldukça rahat ama biraz da huzursuz bir şekilde kanepeye uzanmış *Berliner Zeitung*'u karıştırıyordum. Günlerden cumaydı ve yaşanan Sibiryâ soğuklarına rağmen Ahmet Amca'yı arasam mı diye düşünüyordum. Akabinde Mascha ile sevişirdim. Sonra da Kreuzberg'den çocukluk arkadaşlarım Altan ve Okan ile 103'te kadeh tokuştururduk. Ne de olsa bugün otuz beşinci doğum günümdü ve en azından bugünlük Mascha'ya biraz daha iyi davranırlar diye umuyordum. Kendisinden pek hoşlandıkları söylenemezdi. Mascha da onları beğenmez, işgüzar bulurdu. O yüzden benim evde buluşup önce Papparazzi'ye akşam yemeğine gideriz diye sözleşmiştik, sadece ikimiz. Mascha'ya göre yemekleri nefisti, sırf bu yüzden bile gitmeye değer, diyordu, Hakescher Markt'taki bir mimarlık ofisinde proje geliştiricisi olarak çalışan Mascha.

Duvarın yıkılmasından önce bile Papparazzi'nin belli bir şöhreti vardı, zira sahibesi koskoca Doğu Berlin'de İtalyan mutfağı sunan ilk kişiydi. Tarifler büyükannesinin âşığının hediyesiydi, Livorno'da İtalyan Komünist Partisi'nin kuruldu-

ğu gün tanışmışlardı. Bana anlatılan buydu. Doğru olup olmadığının da pek önemi yoktu aslında. Berlin’de bir yerlere gelmek isteyenin ağızdan ağıza yayılacak bir hikâyesi olmalıydı.

Önümdeki birkaç saat için yapmış olduğum planlar suya düştü. Evde akşama kadar hiçbir şey yapmadan öylesine oturup kalmışım ki televizyonda haber bülteninin başlama-sıyla aynı anda kapı zili çaldı. Mascha, diye düşündüm, dün-yanın en dakik insanı, başka kim olabilir. Beyaz fanilam ve çimen yeşili *boxer*’ımla kapıyı açtığımda ilk Mascha’yı gör-düm, ancak etrafı da bir düzine arkadaş ve tanıdık ile çevri-lydi. Ve kâğıt düdükle yüzüme çarpmaya başlamıştı bile...

Hep bir ağızdan, “SÜRPRİZ!” diye çığlıklar kopuyordu.

İlk olarak Mascha boynuma atladı, iş arkadaşım Liz de onu takip etti. Frank, Flori ve Okan bol gürültü yaparak bi- ra kasalarını mutfağa taşıdılar. Çeşitli paket ve çiçekleri ka- bul ederken birdenbire üstümün ne kadar çıplak olduğunun bilincine vardım. Yatak odasına kaçmamla birlikte bazı mi- safirlerim de paltolarıyla kaşkollarını yatağımın üzerine bı- rakmak için anında yanımda bittiler – Almanlar için tipik bir parti kibarsızlığı.

Hep beraber disko salonu dediğim odada oturduk ve yıl- başından, yeni aşk varyasyonları ve yeni yıla bir *one-night- stand* ile başlamanın en kesin çözüm mü yoksa trajik bir ha- ta mı olduğu üzerine lafladık.

Eski kız arkadaşım Jennifer *Bol şans ve güzellikler* diye şar- kı söyletme teşebbüsüne giriştiğinde kendi partimde kendi- mi bir tutuklu gibi hissetmeye başladım. Doğum günümü kutlamak konusunda hiçbir zaman pek hevesli olmamıştım, özellikle de ocak ayının ikisi kutlama için pek de ideal bir ta- rihi olmadığı için. Parti misafirlerim ise istiflerini hiç bozma- dılar, anlatılacak çok şey vardı.

Aceleci tavırlarla CD ardına CD koyan Frank’ı izledim. Dj masası da olmadan tek bir çalma aygıtımızla, kendisi pek

amatör bir parti animatörü durumuna düşme tehlikesi altındaydı. İlk şikâyetler gelmeye başlamışken, aslen Blue Velvet diye bir ajansta çalışan Frank *Britpop*'tan *Balkan turbo-folk*'a geçerek memnuniyeti yeniden sağladı. *Bucovina Club samples*'ıyla turnayı gözünden vurmuştu; Shantel ve saz arkadaşları Berlin partilerinin banko numaralarındandı.

Flori sağ kolunu sallıyor ve sanki elektrik veriyorlarmış gibi üst bedenini titretiyordu. Dışarı doğru uzattığı kıcıyla yuvarlaklar çizerek meraklılarına göbek-bacak-popo çalışmalarının ürününü sunuyordu. “Bu gece hepimiz Bucovina’yız,” diye çığırdı. Şimdi Schneiderler kapıda bitip gece uykusu filan diye bas bas bağıracaklar diye düşündüm. Sonuçta burası Türkiye değil filan falan. “Bu-co-vi-na,” diye bir kere daha avazı çıktığı kadar bağırdı Florian.

Yapmacık hareketlerine sinir olmaya başlamıştım. Kendi kendini partinin prensi ilan eden Flori'nin her daim birtakım ezikliklere geçiş bileti bulunurdu, onun dışında da zaten Schöneberg'den gelen ve işlerini Batı Almanya'daki bit pazarlarında satmaya çalışan başarısız bir sanatçıydı. Alman arkadaşlarımın folklor teröründen afakanlar basmaya başlayınca Altan, Okan ve Jovanka'nın yanına mutfağa gittim. Jovanka'nın babasının Čačak'tan getirdiği *slivovitz*'in<sup>1</sup> tadına baktık ve midelerimizde çıkan yangını hızlıca bira yuvarlayarak söndürdük. Böylece paralel toplum olayı benim için medyaların uydurması olmaktan çıkıp bu an ve burada yaşanan bir parti gerçeği haline gelmişti. Almanlar kendi aralarında kalıp Balkan müziği ile dans ederken Kanaklar<sup>2</sup> da Alman birası yudumluyorlardı. Bir tek Dennis bu kuralı bozarak kanaklar masası için geçici oturma müsaadesi hakkını saklı tutmuştu.

1 Balkanlar'da çok sevilen meyveli brendi – ç.n.

2 Özgün anlamı Güney Pasifikli bir yerli halk. Almanya'da Doğuluları ve özellikle Türkiye'den gelenleri aşağılamak için kullanıldı. '90'larda ırkçılık karşıtı hareket bu adı “inadına” sahiplenip tersine çevirdi – ç.n.

Liseye beraber gittiğimiz Altan bu dünyanın izm'leri ile ilgili açıklamalarda bulunuyordu. Bilgili olduğu konulardı. Esaslı sorularla ilgili olması kaydıyla eline geçen her şeyi okuyordu. Sonrasında felsefe okudu ve Humboldt Üniversitesi'nde Almanya'da göç sonrası öznellik ile ilgili *master* tezi ni verdi. Babası Yusuf, Altan'ın yaptığı her şeye “hava gazı,” diye kızardı. Bir *cent* bile kazanamayacak ve hiçbir yere glemeyecek, derdi, tek yaptığı gözlerini daha da bozmak. Altan'ın umurunda bile değildi. Avrupa'nın solcu entel sosyetesine dahil olmak onun için daha önemliydi. Azınlıklara dahil olmak için bu kadar zahmete girilmesini ise Okan'ın aklı almıyordu. Yine de içkili haliyle bile zihinsel uçuşları ile kendini gösteren Altan'a hayranlık duyuyordu. Onu dinliyoruz – ya da en azından dinler gibi yapıyorduk. Masada oturan herkes anlatılanları önceden duymuş gibi hissediyordu.

Okan, “Abi, Devrim'e kadeh kaldıralım,” diye bir öneride bulundu. Dennis, “İyi fikir, moruk,” diyerek konuşmaya katıldı. Dennis sekiz ay önce Hamburg'dan Berlin'e taşınmıştı ve Oranienstrasse'de uyuşturucu bağımlısı gençlerin kaldığı bir konut projesini işletiyordu. Altan nasıl sürekli felsefe yapıyorsa, Dennis'in de en sevdiği konu eski mahallesiydi.

“Bir gün hep beraber Altona'ya gidelim,” diye ortaya bir teklif attı.

“Sürekli Belgrad'ı öven annem gibisin. Boş ver Devrim, sen hediyelerini aç bence,” diye söylendi Jovanka.

Hediyeleri teslim edilemeyen paketler gibi üst üste depoladığım yatak odasına doğru giderken banyo kapısının hafifçe aralık durduğunu fark ettim. Kapıyı vurmama tepki gelmemesine rağmen içeri girdim. Mascha lavaboya yaslanmış kollarına su tutuyordu. Anlaşılan klozete kadar gitmeyi başaramamıştı. Çıkardıklarını görünce midem bulandı. Yine de kız arkadaşıma sarıldım.

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet, sağ ol.”

“Bekle, bir bez getireyim.”

“Yok, boş ver. Ben hallederim.”

İtiraz etmedim.

Mascha kendi kustuğu için kendisi temizlemesi gerekirdi. Yanağından öptüm, yatak odasına girdim ve birkaç seçme hediye ile mutfağa döndüm.

“Mascha’da her şey yolunda mı?” diye sordu Jovanka.

Endişelendiği için soruyordu, kibarlığından değil. Jovanka söylediği ve yaptığı her şeyde dürüstlüğu ile bilinirdi. Hepimizi bu özelliğine hayrandık, en çok da kendisiyle üç yıldır birlikte olan Okan. Jovanka ayrıca çok güzeldi ve sayısız hayranı vardı. Kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi. Zaten kimseye pas vermezmiş gibi bir havası da vardı. Bunları hiç kafasına takmayan tek adam Dennis’ti ve ona göre Jovanka tam bir dosttu. Ona bile “moruk” diyordu.

Berlin’e taşınmasından kısa süre sonra Ankerklause’de Jovanka’ya çarpmış, üstüne kırmızı şarap dökmüş ve sonra da kot eteğini kuru temizlemeye götürmek konusunda ısrar etmişti. Böylece Dennis de bizim gruba katılmış, yeni Berlinlinin yalnızlığından da öylece kurtulmuştu.

Benim için Jovanka ulaşılmaz güzellik, iyi arkadaş ve OHAL bölgesiydi. Altan ve Okan’la aramızdaki anlaşmaya göre arkadaşının manitası tabu sayılırdı.

“Her şey yolunda,” dedim Jovanka’ya ve hediyelerden bir tanesini açtım.

“*Happy birthday* Türk,” diye bağırıştı herkes, benimse elimdeki polisiye romanın hâlâ sayısız sosyal hizmet görevlisine ve hoşgörölü Alman’a doğum günlerinde hediye ediliyor olmasına inanasım gelmedi: Dedektif Kayankaya da daha iyi günler görmüştü.

Jovanka bir kez daha çay bardaklarımı *slibowitz* ile doldurdu.

“Şimdi bir tur da absent ve sonra tamamız. Bir keresinde Lizbon’da iki tane içmişim, saatler sonra sıfır hafıza ve ayakkabısız olarak Tejo’da uyandım. Bairro Alto’dan oraya nasıl gittim, haberim yok moruk,” diye hatırladı Dennis.

“Hafızasız idare edilir de, ayakkabısız...?” diye cevabı yaptırdım.

“20. yüzyılın başında bir adamın absenti fazla kaçırıp o kafayla bütün ailesini öldürdüğünü biliyor muydunuz?” diye söze girdi Altan.

Jovanka, “Ne diyorsun?” diye sözünü kesti.

“İsviçreli halkı yoklayarak anayasaya absent yasağı eklenmesi için uğraştılar. Henüz birkaç yıl önce kalkan bir yasa. İnanılmaz, değil mi?”

“Senin de bilmediğin yok,” dedi Altan’ın ukalalıklarından biraz sıkılmaya başlayan Jovanka.

Okan, Altan’ı konuşmaya teşvik edercesine hafifçe tokatlardı. Eskiden beri Altan’ın bilgeliğine hayrandı ve onu politikaya atılması için teşvik ediyordu. Okan’ın düşüncelerinin temelinde basit bir formül yatıyordu: Eğer Almanya’da hayranlık ve saygı uyandırmak istiyorsak kariyer yapmamız gerekirdi. Altan gibi birisi politikaya atılmalı, benim gibi birisi medyalarda olmalı ve kendisi gibi biri de işletme sahibi olmalıydı. Okan kendi adına tüm enerjisini kendi yeni küçük şirketine harcamak konusunda kararlıydı. Başarılı olabileceğinden emindim –ancak Altan’ı mahalle toplantılarında el sıkışır, Kreuzberg derneklerinde onur üyesi seçilir ve birtakım komitelerde sinir bozucu detaylarla uğraşırken pek gözümün önüne getiremiyordum– o, felsefenin temel ilkelerini düşünmekten hoşlanırdı.

“Altan bir şarlatan değildir,” diye cevap verirdi Altan hep. Kendisi her zaman ve her yerde okurdu, tuvalette bile ve orada da özellikle Walter Benjamin’in *Pariltılar*’ını okumayı severdi.



“Bu meret uçuruyor. Absentin var mı evde, Devrim?” diye sordu Dennis. Hayır yoktu. Olanı çıkardım: Kokain.

*Line*'dan sonra disko salonunda dans edenlerin arasına katıldık. Frank bu arada dünya müziği kısmından şarkılar çalmaya başlamıştı. Hoparlörlerden yüksek sesli perküsyonlu folklor müziği geliyordu, tek bir gitar akoru bile duyulmuyordu: Ortalık iğrençlik kraliyetine dönüşmüştü. Liz müzikten hoşlanıyor muydu acaba? Muhtemelen Radyo Tolerance'da bütün gün etnik müzik dinlemek yetmişti ona. Disko odasına çıkan kapı boşluğunun yanında duran kahverengi deri kanepeye oturdum, Mitte'nin en büyük kanepesi sayılabilecek bu kanepeye canavar kanepesi lakabını takmıştım.

“Ee, mevzularınız bitti mi?” diye sordu bana rutin bir öpücük veren Mascha.

“Bana kalsaydı şimdi Paparazzi'de oturuyor son *grappala* rımızı<sup>3</sup> yudumluyor olurduk.”

“Sus lütfen. İçki düşününce bile fenalaşıyorum,” diye itraf etti, kendini şaşılacak derecede hızlı toparlamış olan Mascha. Misafirlerle ilgilenmeye başlamıştı bile, benden daha tecrübeli olduğu bir alandı.

Saat ikiye gelirken çoğu insan gitmişti. Altan daha buradaydı ve Heidi'yle konuşmaya çalışıyordu. Zor bir şey değildi aslında, zira edebiyat eleştirmeni olan Heidi, Altan'ın konular potpurisine aşınaydı ve kendisi de *small talk*'ta uzmandı. Ancak bu gece Altan'a ilgi göstermedi. Heidi, Flori ve Mascha canavar kanepesinde oturup ot içmeye devam ettiler. Altan'la mutfağa gittik, kendisi flörtteki mağlubiyetini dengelemek için tavlada beni yenme niyetindeydi. Bize öğretildiği gibi kesintisiz sigara içerek attığımız zarların Farsçasını mırıldanıyor ve pulları jet hızıyla yerlerine itiyorduk, tıpkı usta oyuncular gibi. Altan, tavlanın, felsefe, kadınlar,

3 Üzümden yapılan yüksek alkollü İtalyan brendisi – ç.n.

alkol ve uyuşturucu ile beraber hayatımızın temel taşlarından birini oluşturduğunu açıklama gereği hissetti.

“Bahsettiğin şeyler bana uymuyor.”

“Aptal, alegorik anlamda kastediyordum.”

“Nasıl?”

“Mecazi yani, anlıyor musun? Neyse boş ver, lanet olası dört ciharınla devam et sen.”

Tavlada tek bir hareket oyunun tüm gidişatını değiştirmeye yeterdi. Kesin olarak görülen bir mağlubiyet anlık bir hamleyle galibiyete dönüşebilirdi – Altan’ın kendi hayatı için dilediği şey işte tam da buydu. Bir keresinde, Dresdenerstrasse’deki Cafe Devran’da düzenlenen bir mahalle turnuvasında Altan kırktan fazla pos bıyıklı Anadolu erkeğini geride bırakıp üçüncü olarak 75 euroluk bir ödül kazanmış ve boynuna üzerinde bir Kürt özgürlük savaşçısının resmi olan bronz madalyasını takmıştı. O özgürlük savaşçısının tavlayla ne alakası olduğuna ise Altan bile bir anlam verememişti.

“Oturma odasında olay bitmiş. Müzik sesi bile gelmiyor.”

“Daha iyi. Schneiderler yüzünden,” dedim.

“Geçen gün merdivenlerde karşılaştık Schneider’le. Daha evvel dikkatimi çekmemişti ama Sarrazin’e<sup>4</sup> çok benziyor.”

“Kime?”

“Maliye bakanın!”

“Seninki de değil mi?”

“Devrim, sinir etme. Ama karısı da Caroline Reiber’e benzemiyor mu?”

“Sarrazin’in karısının neye benzediğini ben nereden bileyim?”

“Yok, komşun olan şu kadından bahsediyorum. Caroline Reiber’e acayip benziyor.”

---

4 Göçmenlerin yol açtığı “yabancılaşmayı” konu alan kitabıyla ırkçılığın popülerleşmesine katkıda bulunan Alman yazar – ç.n.

“O kim allahaşkına?”

“Sunucu, halk müziği kısmından.”

“Doğru ya, nasıl unutmuşum.”

“R’leri öyle bir yuvarlıyor ki, inanılmaz.”

“Millet neler yaparak meşhur oluyor ya...”

Altan beni yenip Heidi acısını hemen unuttu. Misafir odasındaki kanepede yatsın dedim ama günün tavla galibi bunu istemedi ve az sonra diğerleriyle vedalaşmadan gitti. Ben de bir sigara içtim, ortalığı topladım ve boş bira şişelerini kasalara geri yerleştirdim.

İşığın hafifletilmiş olduğu disko salonuna geri döndüğümde gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Canavar kanepesinin üstünde Flori ağzı açık uyurken Heidi’yle ve Mascha birbirlerine sımsıkı sarılı olarak uzanmış deli gibi öpüşmekteydiler. Kokainden iyi olduğum için göğsüme birden bıçak saplanır gibi bir acı girdi. Heidi’yle Mascha farkıma varsın diye hafifçe öksürmem gerekirdi belki. Onun yerine salak gibi ışığı açtım. Kızlar korkuyla havaya zıpladılar. Mascha elleriyle çıplak göğüslerini örttü.

“Yanlış anlama sakın,” diye kekeleydi Mascha.

“Yok, hayır, katiyen,” diye karşılık verdim.

Heidi susuyordu.

Ayağı kalkıp leopar desenli botlarını giydi ve çekingen bir gülümsemeye yanımdan geçti. Az sonra daire kapısını çektiğini duydum.

Ben de ceketimi giydim ve kaşkolumu taktım.

Mascha, “Bir şey hoşuna gitmediğinde hemen kaçamazsın,” diye beni tutmaya çalıştı.

“Tabii ki kaçabilirim,” dedim ve onu uyuyan Flori’yle beraber evimde bırakıp çıktım.

Yüzüme iri kar taneleri çarpıyordu. Kanepenin üstündeki sahne bir an için aklımdan çıktı. Ama hemen ardından kafamdaki düşüncelerle karışan tuhaf görüntüler beynime akın

etti. Nadir yaşanacak g zelliikte yumuşacak bir geceydi ve Berlin kışımın ışığında bir kar prensesi gibi Christinenstrasse'den aşağı doğru s z l yordum. Kar taneleri birazcık daha da irileşti, tabanlarım biraz daha yüksek bir sesle gırcırdadı, en azından bana öyle geliyordu. Her adımla kendimi biraz daha yalnız hissediyordum. Az sonra ise kendimi mahallemin en rahat ‐götürme‐ barı olan Kaffee Burger'da buldum. Burada *Yeni yıla devam ediyoruz* partisi son s rat vuku bulmaktaydı. Bir mottosu olan partilerden nefret etmeme rağmen, şu an için öyle k c k d ş nmeyeyim, dedim. Çok uzun boylu bir garson elinde gümüş bir tepsiyle votka bardaklarını dans eden kalabalığın arasından geçiriyordu. Millet kendine bir bardak iki alıp tepsinin üstüne bozuk para atıyordu. İki tane votka yuvarladım. Müzik vücuduma yavaş yavaş nüfuz etmeye başladı ve hoş bir sızı duydum. Bir kadın hemen dikkatimi çekti. G l ms yordum, ben de geri gülümsedim. Erkekle kadın arasındaki durumlar bu kadar kolay gelişebiliyordu işte.

K f kokan bir kanepeye oturduk ve bana ismini söyler söylemez onu öpmeye başladım. Dokunuşları ve öpücükleri beni yastıklara yapıştırmıştı, sıcaklığı bedenimi ısıtıyordu.

‐Bana kendinden bahset,‐ dedi Nadja.

‐Etmesem daha iyi.‐

‐Niye buradasın?‐

‐öylesine.‐

‐Adam akıllı bir cevap çıkılmaz mı senden?‐

‐İnsanların arasına karışmak istemiştim de.‐

Durdum ve bir anlığına aklıma Flori'nin gösterişli dansı, Altan'ın felsefi tezleri, Sırbistan'dan gelen *slibowitz* ve özellikle de doğum günümü sonlandıran sahne geldi.

‐Bundan sonra ne yapıyoruz?‐ diye plansız bir atağa geçtim.

‐Başka bir yerlere gidelim bari.‐

Nadja'yı eve atmak için pas atıyordum aslında. Gerçi pek

de kararlı sayılmazdım, çünkü muhtemelen Mascha evde beni bekliyordu.

“Kreuzberg’e gidebiliriz. Roses ya da Cake’de kesin olay devam ediyordur...”

“Süper. Zaten o tarafa gitmem gerekiyor.”

Taksi Alexanderplatz’da kırmızı ışıktaki durduğunda Nadja dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. Mascha olsa, neyin var diye sorardım. Nadja’yı rahat bıraktım ve mırıldanarak Gazebo’nun *I like Chopin*’in nakaratına eşlik ettim. Thompson Twins’in *Hold me Now*’una da eşlik etmeye kalkışınca taksici radyonun sesini kıstı. Anlaşılan benim iyi bir şarkıcı olduğumu düşünmüyordu. Nadja gülümsedi. Thompson Twins’in üyelerine ne oldu acaba, diye kendi kendime düşündüm, onları Madonna’ya Live Aid konserinde eşlik ederlerken keşfetmişim.

“Zaman su gibi akıp geçiyor,” diye söylendim, çünkü birden o konserin üzerinden yirmi yıl geçmiş olduğunu fark etmişim.

“Nasıl?” diye sordu Nadja.

“Yok bir şey.”

Roses’da sona kalan birkaç gecce içkilerini yudumlayarak “Sana mı gidelim yoksa bana mı?” finalini gündeme getirmektiydi. Bara oturduk, birer Moscow Mule söyledik, biraz daha konuştuk ve öpüştük. Bir süre böyle devam etti, sonra Nadja’nın Mehringsdamm’a gitmesi gerektiği ortaya çıktı. Birbirimize telefonlarımızı verdik ve dışarıda son bir defa bu sefer adam gibi öpüştük. Nadja’nın taksiye binmesini bekledim, arkasından el salladım ve birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğimizi anladım.

Mascha’yla tartışmayı o an için gözüm yemediğinden Kreuzberg’de kaldım. Onun konuşarak geçici bir barış elde etme riski yüksekti. İyi becerdiği bir şey olduğunu biliyordum ama istediğim bu değildi.